

Zveme Vás do moravečského kostela:

24. prosince

Štědrovečerní bohoslužba od 22:00 (vytrubování koled od 21:40)

25. prosince

Boží hod vánoční – bohoslužby s Večeří Páně od 9:30

25. prosince

Koncert žáků varhanní hry ZUŠ Tábor od 15:00

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA OSKARA NEDBALA TÁBOR

VÁNOČNÍ KONCERT

REALIZOVÁNO V RÁMCI PROJEKTOVÉHO DNE MIMO ŠKOLU

V EVANGELICKÉM KOSTELE V MORAVĚ U PELHŘÍMOVA

STŘEDA, 25. 12. 2019 v 15.00 hod.

UČINKOVAT BUDOU ŽÁCI ZUŠ OSKARA NEDBALA TÁBOR
Z VARHANNÍ TRÍDY UČ. OLDŘICHA JEZÍNKY

ANNA KANOVÁ, LUCIE BARTÁČKOVÁ, TEREZA JELENOVÁ,
KRISTÝNA JIRKOVSKÁ, KAREL JIRKOVSKÝ, ALENA ŽÁČKOVÁ,
LIVDA RAMBOUSKOVÁ, DENISA VONDRAČKOVÁ, FILIP SOUČEK J.H.,
SAMUEL BANDHAUER, ELIŠKA KAŠPAROVÁ, PETRA JIROVSKÁ J.H.

Vánoční čtení 2019

evangelický sbor v Moravči

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.

To bylo na počátku u Boha.

Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.

V něm byl život a život byl světlo lidí.

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.

Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan.

**Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle,
aby všichni uvěřili skrze něho.**

Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví.

**Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka;
to přicházelo do světa.**

Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.

Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.

**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno,
dal moc stát se Božími dětmi.**

**Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců,
nýbrž se narodili z Boha.**

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Spatřili jsme jeho slávu,

**slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn,
plný milosti a pravdy.**

(J 1, 1-14)

Slovo je nástroj tvoření.

Nemusíme hned vylétnout do nějakých duchovních výšin, abychom tohle poznali. Každý člověk, když vysloví slovo, něco tím vytvoří. Každý z nás. Můžeme uvažovat, co jsme vytvořili třeba jen od dnešního rána do této chvíle. Jaká slova jsme pronesli, co z nich vzniklo...

...

Slovem je možné stvořit celý svět. A opět lze říci, že to platí i o slovech lidských. Tím, jak se mluví, co se mluví nebo píše, tím lidé dokáží vybudovat svět sám pro sebe. Může být krásný. Vezměme knížky. V mnohých z nich je

Kontakt: Daniel Matějka, farář. Moravec 35, 39301, Pelhřimov. Tel: 565394269,
mobil: 777258831. web: <http://moravec.evangelnet.cz/>
email: moravec@evangelnet.cz

takový svět schovaný. Svět, který vytvoříme našimi slovy, ovšem také krásný být nemusí, naopak.

Slovo je silná věc. A proto se už na začátku Bible dočteme, že Slovem Bůh stvořil svět. „Buď světlo!“ řekl. A bylo světlo. A byla souš. A byl život. A byla spousta dalších věcí prostě proto, že Bůh promluvil. Když Bůh promluví – na rozdíl od nás lidí, kteří svými řečmi vytváříme zpravidla pouze světy pomyslné – když Bůh promluví, vznikne svět skutečný. Tenhle, ve kterém my žijeme, ve kterém nás léto hřeje a zima zebe.

Vznikl Božím Slovem.

...

Slovo je nástroj vztahu.

Ne že bychom si někdy nemluvili sami pro sebe. Nakonec i sám k sobě člověk má nějaký vztah, občas sám sobě nadává, jindy si spokojeně pobrukuje. Ale síla slova je v tom, že vytváří vztah s druhým, propojuje. Opět můžeme přemýšlet, kolik slov jsme od dnešního rána pronesli jen proto, že bylo potřeba něco zařídit, zorganizovat, a kolik z těch slov mířilo opravdu k druhým, z našich srdcí do těch jejich.

Když mluví Bůh, není to samomluva. Nejsou to ani strohé organizační pokyny. Když Bůh promlouvá, darovává život a vytváří vztah. Svým Slovem volá, propojuje láskou ty, na kterých mu záleží.

...

Slavíme Vánoce, ten kouzelný čas, kdy narozené dítě Ježíš leží v jeslích. A máme v myslech celou tu scénu s Marií, Josefem, pastýři, mudrci, s voly a oslíky. Evangelista Jan nám do téhle rozestavěné radostné scény začne tiše zpívat svou zvláštní tajemnou píseň: *„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh...“* a tu píseň zakončí větou: *„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu...“*

Těmhle klidnými a zároveň napjatými verši Jan naznačuje: Ten, kterého vidíte v jeslích, je Boží Slovo. Skrze něj Bůh promlouvá a tvoří. Ten, který leží ve žlabu pro zvířata, ztělesňuje Boží rozhodnutí znovu rozsvítit světlo ve světě a osobně tím světlem bude. Ve světě, který jsme my lidé potemnili množstvím našich slov i činů. Malý Ježíš v jeslích je vlídným a zároveň pravdivým Slovem, skrze které Bůh chce nabídnout nový vztah, lásku všem lidem.

...

Janova píseň má uprostřed i temnější sloku: *„Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho*

nepřijali.“ Není samozřejmé, že člověk tohle slovo uslyší a světlo přijme – že ho pozná.

Zmínku, že jeho vlastní ho nepřijali, by šlo příliš snadno vztáhnout na židovstvo, které Ježíše nepřijalo. Už v tu noc svého narození prý těžko hledal místo v lidmi přeplněném Betlémě. Čtème však ta slova tak, že mají promluvit k nám dnes. My jsme dnes Ježíšovi vlastní! Už jen tím, kdo všechno dnes slaví Vánoce, kdo všechno kolikrát vysloví jméno „Ježíšek“. Máme ho za vlastního, někdy až hrdě národně. Ale přijímáme ho? Poznáme ho, když se s ním setkáme? Nemáme my dnes vlastně také plnou kapacitu, jako ty hostince a chalupy v Betlémě? A tak zůstávají naše dveře zavřené...

O co je to dnes složitější v tom množství slov, množství věcí, v množství světů, kdy každý tak trochu máme ten svůj svět? Jsme schopni vidět to světlo, rozpoznat a slyšet Boží Slovo? Poznáme to, že ho slyšíme?

...

Janova píseň pokračuje a snad nabízí jistou odpověď: *„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“*

Odpověď je v poznání, že jsme Božími dětmi.

...

Kolikrát se člověk Bohu vzdálil? Kolikrát člověk zapomněl na svůj původ, kořen, zdroj života. Ježíš nás znovu učí volat k Bohu „Otče“. Ježíšův život od začátku do konce ukazuje, jak ta Boží, otcovská náruč je stále otevřená.

V blízkosti Ježíšově si také člověk uvědomí, že Boží děti jsou z podstaty množné číslo. Každý tvor je dílem Božím. Poznání, že je člověk Božím dítětem, znamená nahradit naše lidsky sobecké Já společným My.

...

Vánoce jsou příležitostí prožít, znovu se vrátit k tomu poznání, že jsme Božími dětmi. Že „my“ je víc než „já“. Jsme zváni to znovu vnímat. Jsme zváni se i přidat k tomu velikému dílu Božímu. Dostali jsme možnost mluvit, používat slova, nakonec i možnost zhmotnit ta slova do činů, kterými spolutvoříme tenhle svět.

Ale to hlavní Slovo má Bůh sám. V narozeném dítěti smíme vidět jeho rozhodnutí být s námi, blízko, milovat a neopouštět. Podpírat, rozdávat radost. I odpouštět.

Pane, díky za tvou blízkost. Za tvou blízkost skrze dítě v jeslích, za tvou blízkost v každém dobrém a pravdivém slovu, v každém činu pomoci nebo upřímném úsměvu. Amen.